

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-725/04
Бања Лука, 3.10.2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше као чланова вијеће, уз судјеловање записничара Мире Шормаз Трифковић, у управном спору по тужби С. П. из Б. Л. (у даљем тексту: тужилац), заступаног по пуномоћнику М. П., адвокату из Б. Л., против закључка туженог министарства 01-372-446/95 од 13.5.2004. године, у предмету замјене стана, у нејавној сједници одржаној дана 03.10.2007. године, донио је слиједећу

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

Образложење

Оспореним актом одбачена је као недопуштена жалба тужиоца против рјешења секретаријата Града Б. Л. бр. 02-372-2088/94 од 24.6.1998. године, којим је усвојена понуда ТП „Е.“ – Дирекције Б. Л. да се тужиоцу, носиоцу станарског права на трособном стану бр. 7 површине 71 м², у приземном дијелу зграде бр. 16, у Б. Л., у замјену за тај стан да двособан стан бр. 1 површине 59 м² у приземном дијелу зграде бр. 12, у Б. Л. – уз образложење: да су доношењем Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 12/99), по сили закона престале да важе све одлуке органа за стабемена питања донесена према члану 5. Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 19/93); да је отуда ништаво и то првостепено рјешење, па да се отуда жалба тужиоца указује недопуштеном и као таква одбацује на основу одредаба члана 211. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 13/02).

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта, те истиче: да је она у супротности са одредбама члана 252. тачка 5. Закона о општем управном поступку; да нема основа за одбацивање жалбе као недопуштене, јер да предметно првостепено рјешење правно и даље егзистира и да као такво производи правне посљедице. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна предлаже да се тужба одбије.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим приједлог тужене стране и цјелокупне списе

предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Погрешан је став тужене стране да је напријед наведено провстепено рјешење престало да важи по сили Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима („Службени гласник РС“ бр. 12/99). Наиме, то рјешење представља појединачни управни акт, донесен према одредбама члана 5. Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима („Службени гласник Републике Српске“, бр. 19/93), па како је чланом 1. Закона о измјенама и допунама Закона о стамбеним односима („Службени гласник РС“ бр. 12/99) одређено да су све такве одлуке ништаве, произлази да се ради о ситуацији из члана 267. тачка 5. Закона о општем управном поступку („Службени лист СФРЈ“ бр. 47/86), важећег у вријеме доношења тог првостепеног рјешења, односно члана 252. тачке 5. истоименог сада важећег закона. А то значи да је остварен основ да се то рјешење огласи ништавим у жалбеном поступку на основу одредаба члана 226. став 1. Закона о општем управном поступку.

Код таквог стања ствари овај суд налази да је оспореним актом остварен разлог из члана 10. став 1. тачка 3. ЗУС-а, па се тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт поништава на основу одредаба члана 41. став 1 и 2. тога закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Записничар
Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић